

Arrest

nr. 98 618 van 11 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. PAUL loco advocaat S. SAROLEA en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 8 september 2010 het Rijk binnen en dienden op 11 juli 2011 een derde asielaanvraag in. Op 7 september 2012 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer J. S. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Jalalabad afkomstig te zijn. U bent een Sikh. U bent in 2003 getrouwd met K. H. (O.V. X). Jullie hebben twee kinderen die ook in België zijn.

Uw vader had samen met zijn vennoot G. M. sinds vijftien jaar een voedingszaak in de stad. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan heeft G. M., die uit was op meer geld, zich de winkel toegeëigend. Later is uw vader ook ontvoerd en pas na het betalen van losgeld weer vrijgekomen. U meent dat zijn voormalige vennoot achter deze zaak zit. Er kwamen nog meer bedreigingen. Omdat u zelf vreesde te worden vermoord en u ook niet kon instaan voor de veiligheid van uw gezin, besloot u het land te verlaten. Jullie gingen naar Kabul waar jullie het vliegtuig naar Dubai namen. Een tweede vlucht bracht jullie tot Parijs. Met de trein zijn jullie vervolgens naar Brussel gekomen.

Op 08/09/2010 gingen jullie zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie een eerste keer asiel aan. Op 07/12/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest 58.540 van 24/03/2011 een gelijkaardige beslissing.

Uw tweede asielaanvraag van 14/06/2011 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 11/07/2011 hebben u en uw vrouw een derde asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw leven in gevaar is en waar het leven van de Sikhs onmogelijk wordt gemaakt door de moslimbevolking. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielrelaas legt u enkele documenten voor die nog niet eerder door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld. Het betreft een taskara, het paspoort van uw vrouw, uw huwelijksakte en drie geboortecertificaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 07/12/2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. In de weigeringsbeslissing werd gewezen op het feit dat u de Afghaanse landstalen onvoldoende machtig bent, op het feit dat u niet op de hoogte bleek van de etnische samenstelling van de bevolking van Jalalabad, op de vaststelling dat uw kennis van de situatie van de Hindoes en Sikhs in Jalalabad niet kon overtuigen en op het feit dat uw politieke kennis van de stad en regio waarvan u beweert afkomstig te zijn bijzonder summier is. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde de argumentatie van het Commissariaat-generaal en wees onder meer op “de flagrante onwetendheid in hoofde van verzoeker met betrekking tot de situatie van de sikhs en de politieke situatie in zijn stad”. De Raad struikelde eveneens over uw zeer gebrekkige kennis van het Pashtou: “...van verzoekers die verklaren hun hele leven in Jalalabad te hebben gewoond waar verzoeker bovendien met zijn familie een voedingswinkel uitbaatte mag immers in redelijkheid verwacht worden dat hij bekend is met de taal die er door 85% van de bevolking wordt gesproken.”

Ondanks de initiële weigeringsbeslissingen van de asielinstanties blijft u bij uw verklaringen en legt u een aantal documenten voor die het ongelijk van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten aantonen.

Bij de voorgelegde documenten kunnen echter volgende bedenkingen worden gemaakt. Uw taskara zou pas recent en in uw afwezigheid door de Afghaanse autoriteiten zijn afgeleverd. Dit biedt weinig authenticiteitsgaranties. Dergelijk document kan uw relaas bovendien slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Bovendien blijkt uit informatie die op het Commissariaat-generaal aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze identiteitsdocumenten zeer makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar. De documenten van de gurdwara in Jalalabad maken een bijzonder gesolliciteerde indruk. De geboorteaktes van uw kinderen en uw huwelijksakte werden pas in 2011, of ruim na uw beweerde vertrekdatum, opgemaakt. Dergelijke documenten kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen wat niet het geval is gebleken. Hetzelfde kan worden gezegd van het geboortecertificaat dat door een hospitaal in Jalalabad zou zijn afgeleverd. Dit document, eveneens van zeer recente datum (11/06/2011), stelt dat uw zoon op 10/08/1388 in het hospitaal geboren werd, terwijl u dan weer stelt dat uw zoon thuis geboren werd maar kort daarna naar het hospitaal werd gebracht voor medische zorgen (CGVS, p.4). Het paspoort van uw vrouw werd volgens haar verklaringen op bijzonder eenvoudige wijze afgeleverd. Op vertoon van haar taskara (die van 1984 dateert) kreeg zij het paspoort overhandigd

(CGVS, vrouw, p.4). Alleszins vormt dit document geen enkel bewijs voor jullie verblijf in Afghanistan in de voorbije jaren of zelfs decennia. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen. Bovendien blijkt uit jullie verklaringen van 04/09/2012 nogmaals dat jullie niet in Jalalabad gewoond hebben. Gevraagd naar jullie burens in Jalalabad, stelt u dat zij moslims zijn maar dat u de namen van deze personen niet kent (CGVS, p.5). Later tijdens het gehoor zegt u zich te herinneren dat uw buurman B. heet. Uw verklaringen zijn volledig in strijd met de verklaringen van uw vrouw die stelt dat jullie enige burens Sikhs zijn (CGVS, vrouw, p.2). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen herhaalt uw vrouw louter dat er naast jullie een familie Sikhs woonde (CGVS, vrouw, p.6). Ook als wordt gepeild naar uw handelscontacten onder de moslimbevolking, blijft u bijzonder vaag. U heeft het over Q., M. en na lang nadenken herinnert u zich nog Yf. (CGVS, p.7,8). U kent enkel de voornamen van deze personen. Nog later zegt u ook ene M. M., een leverancier, te hebben gekend. U noemt voorts nog Ys. (CGVS, p.8). Van een handelaar die actief was op de markt in Jalalabad, mag een veel spontaner relaas worden verwacht. De tegenstrijdige verklaringen over de etnie van uw burens en uw vage relaas over uw handelsactiviteiten tonen nogmaals aan dat jullie Jalalabad al zeer lange tijd verlaten hebben. Aan uw problemen met G. M. kan dus wederom geen enkel geloof worden gehecht. Bijgevolg kan u ook niet als vluchteling worden erkend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of

Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uw hoofdte of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw H. K. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en in Kunduz geboren te zijn. Op zeer jonge leeftijd bent u naar Jalalabad verhuisd. U bent een Sikh. U bent in 2003 getrouwd met S. J. (O.V. 6.684.142). Jullie hebben twee kinderen die ook in België zijn. U bleef meestal binnen en deed het huishouden.

Uw schoonvader had samen met zijn vennoot G. M. sinds vijftien jaar een voedingszaak in de stad. Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan heeft G. Mohammed zich de winkel toegeëigend. Later is uw schoonvader ook ontvoerd en pas na het betalen van losgeld weer vrijgekomen. Uw man meent dat G. Mohammed ook achter deze zaak zit. Er kwamen nog meer bedreigingen. Omdat jullie vreesden dat de hele familie zou worden vermoord, besloten jullie het land te verlaten.

Jullie gingen naar Kabul waar jullie het vliegtuig naar Dubai namen. Een tweede vlucht bracht jullie tot Parijs. Met de trein zijn jullie vervolgens naar Brussel gekomen. Op 08/09/2010 gingen u en uw man zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken en vroegen jullie een eerste keer asiel aan. Op 07/12/2010 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam met het arrest 58.540 van 24/03/2011 een gelijkaardige beslissing.

Uw tweede asielaanvraag van 14/06/2011 werd niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 11/07/2011 hebben u en uw man een derde asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar uw leven in gevaar is en waar het leven van de Sikhs onmogelijk wordt gemaakt door de moslimbevolking. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.

Ter staving van uw asielaanvraag legt uw man enkele documenten voor die nog niet eerder door het Commissariaat-generaal werden beoordeeld. Het betreft zijn taskara, uw paspoort, uw huwelijksakte en drie geboortecertificaten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Tijdens het gehoor verwijst u naar de asielmotieven van uw man. In de beslissing van uw man wordt uitgelegd waarom deze asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Deze beslissing luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake J. S. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, artikel 57/7 *ter* en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 4 §5 van de Kwalificatierichtlijn en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de aangevoerde schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 verstreek op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet. Derhalve wordt dit onderdeel van het middel niet gegrond aangevoerd.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. Immers dienen de asielinstanties, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, alle objectieve gegevens na te gaan die zij nodig hebben om een beslissing te kunnen nemen.

3.2. Bij arrest van 24 maart 2011 nr. 58 540 oordeelde de Raad in de eerste asielaanvraag *“Verzoekers maken niet aannemelijk uit Afghanistan afkomstig te zijn. Van verzoekers die verklaren hun hele leven in Jalalabad te hebben gewoond waar verzoeker bovendien met zijn familie een voedingswinkel uitbaatte mag immers in redelijkheid verwacht worden dat hij bekend is met de taal die er door 85% van de bevolking wordt gesproken (...) verklaarde verzoeker verkeerdelijk dat er zeer veel Hazara’s wonen in Jalalabad, bleek hij niet bekend te zijn met het nochtans zeer opvallende Aziatische uiterlijk van de Hazara’s (...) Verzoekers kennis van de verschillende etnische groepen in Jalalabad blijkt bovendien zeer gebrekkig te zijn. (...) Met betrekking tot verzoekers gebrekkige politieke kennis merkt de Raad op dat de vaststelling dat verzoeker een aantal gegevens wel kent, zoals de vroegere en huidige gouverneur van de provincie Nangarhar en de vertegenwoordiger van de sikh-gemeenschap in het Afgaanse parlement, geen afbreuk doet aan de flagrante onwetendheid in hoofdte van verzoeker met betrekking tot de situatie van de sikhs en de politieke situatie in zijn stad. Er kan bijgevolg worden aangenomen dat verzoeker de weinige kennis waarvan hij wel blijkt geeft, gehaald heeft uit hier toegankelijke informatiebronnen. (...)”*. Verder ontzegt de Raad verzoeker subsidiaire bescherming doordat verzoeker *“door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan zodat er geen duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst en nationaliteit”*.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.4. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van de verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissingen opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.5. Reeds eerder werd door de Raad vastgesteld dat verzoekers hun Afgaanse herkomst niet geloofwaardig maken, gezien hun onbestaande kennis van de in Jalalabad sterk overheersend

gesproken taal, hun zeer gebrekkige kennis van de etnografische groepen in Jalalabad en flagrante onwetendheid met betrekking tot de situatie van de Sikhs en de politieke situatie in Jalalabad. Voorts was verzoeker ook niet bekend met de zichtbare (uitzicht Hazara's) en hoorbare (taal) omgeving van Jalalabad waarvan kan worden aangenomen dat eenieder dit kent. Desalniettemin heeft de commissaris-generaal verzoekers opnieuw de mogelijkheid gegeven op andere wijze hun bekendheid met het alledaagse leven in Jalalabad aan te tonen. Niettegenstaande verzoekers reeds uitvoerig werden gehoord tijdens het onderzoek van hun eerste asielaanvraag en ze zich intussen uitgebreid konden voorbereiden werd hun tijdens de derde asielaanvraag opnieuw de mogelijkheid geboden elementen aan te brengen die naast de eerder gedane vaststellingen konden worden geplaatst en afgewogen.

3.5.1. Verzoekers menen dat er maar een oppervlakkige analyse gemaakt werd van de verklaringen die ze gedurende hun horen van 4 september 2012 hebben afgelegd. Verzoeker geeft de naam van hun buurman B. en ook een aantal andere namen (gehoor verzoeker, p. 8 en 9). Hij geeft ook precieze antwoorden op de vragen en zegt hoever zij woonden van de Gurdwara (gelijk antwoord van verzoekster), zegt dat er een andere Gurdwara was in Jalalabad en gaf ook de richting en de naam van het deel van de stad ("Nahi Awal", p. 7). Meer vragen werden hem niet gesteld. Verzoeksters verklaringen werden bijna niet onderzocht. Alleen een tegenstrijdigheid werd gesteld met die van verzoeker: ze zei dat tussen hun burens Sikhs waren (gehoor verzoekster, p. 2), waar verzoeker zei dat de meeste burens moslims waren (gehoor verzoeker, p. 5). Er werd bovendien geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster exclusief thuis verbleef. Verzoekers zijn het ook eens over het feit dat dichtbij hun huis een familie leefde met drie kinderen (gehoor verzoekster, p. 2 en gehoor verzoeker, p. 5). Beide hebben een schets gemaakt, die twee schetsen zijn niet te vinden in het administratief dossier. De commissaris-generaal stelt niet dat verzoekers niet uit Afghanistan afkomstig zijn maar dat uit hun verklaringen blijkt dat zij *"reeds sinds lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig"* zijn. Dat is inderdaad het geval daar zij voor de eerste keer asiel in België in september 2010 aanvroegen. De gebrekkige en oppervlakkige analyses van de verklaringen van de verzoekers, het gebrek aan belangrijke documenten in het administratief dossier (namelijk de schetsen) en het vage besluit zijn in strijd met de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldige voorbereiding van de beslissingen.

3.6. In deze stelde de commissaris-generaal echter vast dat verzoekers nogmaals tegenstrijdige en vage verklaringen aflegden. Het gaat evenmin op alle namen die verzoeker gedurende de hele loop van zijn gehoorverslag heeft vermeld, op te sommen om te proberen te verschonen dat verzoeker aanvankelijk, wanneer hem gevraagd werd naar gewone moslims die hij kende, klanten of leveranciers, hij een lange stilte nam en daarna slechts enkele voornamen kon noemen (gehoor p. 7-8), wat niet aannemelijk is voor een handelaar van wie een zekere alertheid kan verwacht worden en nog minder van een Sikh die beweerdelijk heel zijn leven in Jalalabad heeft gewoond en er de oorlog heeft meegemaakt. Het is mogelijk dat verzoeker enkele precieze antwoorden gaf, doch het is niet enkel de enkele, enigszins zinvolle antwoorden, maar de aard van hun kennis en het geheel van hun bekendheid met hun stad dat de beweringen geloofwaardig kunnen maken. De commissaris-generaal is verder niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Daargelaten dat het niet ernstig is te beweren dat verzoekster exclusief thuis zou zijn gebleven, kan dit nog altijd niet verschonen dat zij meent dat haar burens Sikhs zijn en dat haar man verklaart dat het moslims zijn. De schetsen van verzoekers werden wel degelijk in het administratief dossier opgenomen, derhalve heeft verzoekers verweer op dit punt geen feitelijke grond. Ten slotte is onaanvaardbaar dat verzoekers, die beweren gevlucht te zijn omwille van hun etnisch-religieuze herkomst, niet op de hoogte zijn van de problemen (zoals plunderingen en vernielingen van huizen en tempels, foltering, moorden, verkrachtingen) die de Sikh gemeenschap kende tijdens de burgeroorlog onder de Mudjahedin (RvV 24 maart 2011 nr. 58 540). Op zich is dit al voldoende om te besluiten dat verzoekers niet afkomstig zijn uit Jalalabad. Voor zover verzoekers toch volhouden in Afghanistan geboren te zijn, *quod non demonstrandum*, blijkt hieruit geenszins dat zij er zijn opgegroeid en kennis hebben opgedaan als adolescenten en volwassenen en als zakenman.

3.7. Verzoekers citeren artikel 57/7 *ter* van de vreemdelingenwet en stellen dat *"Volgens deze wetbepalingen moet de geloofwaardigheid pas onderzocht worden in het geval dat er geen "stukken of andere bewijzen" neergelegd worden. En, in geval van gebrek aan zulke stukken, en als aan sommige voorwaarden wordt voldaan, "moet" de asielzoeker "geloofwaardig geacht" worden. Een zogezegde*

gebrek aan geloofwaardigheid kan bijgevolg niet gebruik worden om de bewijskracht van de neergelegde documenten tegen te spreken”.

3.8. Verzoekers gaan uit van een foutieve interpretatie van het vreemdelingenrecht waar zij menen dat uit artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en 4 §5 van de Kwalificatie Richtlijn voortvloeit dat de geloofwaardigheid pas onderzocht moet worden in het geval er geen “stukken of andere bewijzen” neergelegd worden en, bij gebrek aan zulke stukken, en als aan sommige voorwaarden wordt voldaan, de asielzoeker “geloofwaardig geacht” moet worden.

3.8.1. Artikel 57/7ter vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 4 §5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, stelt dat wanneer de asielzoeker op wie de bewijslast ligt “een aantal” (eigen benadrukking) van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, hij toch geloofwaardig wordt geacht wanneer hij aan de in artikel 57/7ter vreemdelingenwet opgesomde volgende voorwaarden voldoet. Er moet cumulatief aan de voorwaarden voldaan worden en niet zoals verzoekers laten uitschijnen enkel “aan sommige” voorwaarden. Deze voorwaarden vereisen naast de plicht tot medewerking en het tijdig indienen van een asielaanvraag, dat verzoekers hun verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn, en de asielzoekers in grote lijnen geloofwaardig zijn, *quod non* zoals reeds bij de eerste asielaanvraag en ook bij onderhavig beroep werd geoordeeld. Waar deze bepaling benadrukt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag geloofwaardig “kan” achten, wordt geen afbreuk gedaan van zijn discretionaire bevoegdheid.

3.8.2. Documenten zijn slechts een element van de beraadslaging en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en andere objectieve criteria van het administratief dossier en een geloofwaardig asielrelaas. Zowel in een eerder als in huidig beroep werd besloten dat verzoekers geen bekendheid met Afghanistan aantonen. Verzoekers gaan er aldus volledig aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Het volstaat evenmin documenten neer te leggen maar er moet aannemelijk worden gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

3.9. Verzoekers voeren aan dat de neergelegde documenten heel belangrijk zijn en aantonen dat verzoekers uit Afghanistan afkomstig zijn, waar hun kinderen geboren zijn en waar zij voor hun vertrek naar België verbleven. Zij zijn absoluut niet strijdig met de verklaringen van verzoekers, die zij in tegendeel staven. Met deze documenten brengen de eisers nieuwe bewijzen naar voren die van groot belang zijn in het kader van hun asielaanvraag, zeker wanneer het een land zoals Afghanistan betreft, waar er in sommige delen sprake is van blind geweld. De huwelijksakte van verzoeker werd afgegeven door “Gurdwara Sri Guru Nanak Dev Ji”, uit Jalalabad en dateert van 2003. Verzoeker legt zijn Afgaanse taskara, met vertaling, neer. De geboorteaktes van de kinderen werden door “Gurdwara Sri Guru Nanak Dev Ji”, uit Jalalabad in 2011 gesteld. Op die aktes wordt duidelijk geschreven dat verzoekers verbleven te “Gudam Sangge (418) Jalalabad, Afghanistan”. Deze van A. S., geboren te “10-08-1388” werd in het ziekenhuis opgesteld, waar verzoekster en het kind gebracht werden na een moeilijke bevalling. Die documenten werden aan de verzoekers verzonden uit Afghanistan (zie enveloppes). Verzoekster legt ook haar Afgaans paspoort neer waaruit blijkt dat zij de Afgaanse nationaliteit heeft. Dat is een officieel document dat door de bevoegde autoriteiten werd afgegeven.

3.9.1. Verzoekers gaan er verder ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. De Raad kan immers de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. De bewijskracht behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.9.2. Daar waar verzoekers menen dat de commissaris-generaal voor geen enkel van die documenten onregelmatigheden aanduidt, gaan verzoekers voorbij aan de desbetreffende motivering in de bestreden beslissing.

3.9.3. De Raad stelt daarbij nog vast dat de door verzoekers voorgelegde geboortecertificaten dateren van 2011, zodat zij aangevraagd werden na verzoekers hun negatieve beslissingen in het kader van hun eerste asielaanvraag. Verzoekers zijn sindsdien niet meer teruggekeerd naar Afghanistan, zodat niet kan blijken dat door de Gurdwara werd geverifieerd het wel degelijk verzoekers kinderen betreffen, noch zijn deze geboortecertificaten voorzien van foto's zodat evenmin kan worden geverifieerd dat ze voor de kinderen van verzoekers werden opgesteld. Verzoekers stellen ter zitting dat iedereen elkaar kent en dit aldus makkelijk kan worden aangevraagd wat bezwaarlijk kan volstaan om de bewijswaarde aan te tonen. Het medisch geboortecertificaat is, zoals de commissaris-generaal reeds terecht stelde, strijdig met verzoekers verklaringen. Verzoekers hun toelichtingen kunnen niet worden aanvaard daar uit het certificaat uitdrukkelijk blijkt dat de baby "in" het desbetreffende hospitaal werd geboren.

3.9.4. Hetzelfde geldt daar waar de "taskara" van verzoeker werd uitgereikt op 11 augustus 2011, zodat evenmin door de Afghaanse autoriteiten werd geverifieerd of dit document wel degelijk betrekking heeft op verzoeker, te meer daar dit document als verblijfplaats stelt dat verzoeker woont in "Gemeente", "Wijk een", "blanco" huisnummer, in de provincie Nangarhar en stelt dat verzoeker als moedertaal Pashtoun heeft, terwijl verzoeker steeds verklaarde dat het Punjabi zijn moedertaal is en hij slechts "een beetje Pastoun" beweert te spreken (gehoor p. 1-2). De taskara komt dan ook voor als opgemaakt op vraag van verzoeker voor onderhavige procedure. Aldus kan dit document niet als identiteits- noch als nationaliteitsbewijs, laat staan als bewijs van verblijfplaats worden aanvaard.

3.9.5. Ook het huwelijkscertificaat komt gefabriceerd voor nu kan verwacht worden dat een dergelijk belangrijk document zorgvuldig wordt ingevuld. Echter kan vastgesteld worden dat verzoekers hun verblijfplaats hierop niet vermeld staat, terwijl dit voorzien is en werd opengelaten. Het stuk kan aldus geenszins worden aangewend als bewijs voor nationaliteit, afkomst of herkomst. Ter terechtzitting geven verzoekers toe dat de foto's recent – en slordig – op de huwelijksakte werden aangebracht wat een ernstig vormelijk gebrek is nu dit niet als zodanig werd aangegeven en geparafeerd en dus makkelijk door onbevoegden kan worden opgemaakt.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeksters taskara werd uitgegeven op 14 september 1984 en een foto draagt van een jong meisje (administratief dossier eerste asielaanvraag stuk 10), terwijl verzoekster die geboren werd in 1983 toen slechts een baby was. Overigens werd van deze taskara nooit een officiële vertaling neergelegd, waardoor evenmin op andere wijze werd geadstrueerd dat dit document op verzoekster betrekking heeft. Evenmin verklaart verzoekster waarom deze taskara zou zijn uitgereikt toen zij nog maar ongeveer één jaar was, terwijl zij zelf verklaarde dat taskara's pas worden uitgereikt aan kinderen vanaf de leeftijd van 7 jaar (verklaring verzoekster eerste asielaanvraag 21). Bovendien is niet aannemelijk dat verzoekster en verzoeker de taskara niet kunnen voorleggen die ze als volwassene nodig hadden en gebruikt hebben in Afghanistan. Gezien verzoekster haar paspoort bij de Afghaanse ambassade in België verkregen heeft op het voorleggen van deze taskara (gehoor verzoekster p. 4), kan hieraan geen bewijswaarde worden gehecht nu ook de ambassade had kunnen vaststellen dat verzoeksters taskara ernstige gebreken vertoonde en geen nadere toelichting werd gegeven op welke basis dan wel een paspoort werd uitgereikt.

Het gemak waarmee valse identiteitsdocumenten kunnen aangekocht worden en zelfs wijdverspreid worden gebruikt in Afghanistan, noopt aan tot voorzichtigheid en doet *in casu*, gezien de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, in dit opzicht gereede twijfels rijzen over de authenticiteit en bewijskracht van alle hogergenoemde documenten (zie aan het administratief dossier toegevoegde informatie, afgh2006-026w). Dat de documenten uit Afghanistan zouden zijn verstuurd, verandert hier niets aan en bovendien zijn de grote briefomslagen van DHL waarin deze brieven zaten vanuit Peshawar, Pakistan verstuurd (zie stukken ter terechtzitting neergelegd).

3.10. Aldus kan besloten worden dat verzoekers niet aannemelijk maken afkomstig te zijn uit Afghanistan. Hun problemen die daaruit zijn afgeleid of hun vrees naar de toekomst toe is dan ook zonder grond. Verzoekers kunnen zich dan ook niet geldig beroepen op artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet.

3.11. Volledigheidshalve kan worden gesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst, algemene rapporten dienaangaande en het citeren van diverse passages uit

internetrapporten en artikelen, om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers halen zelfs geen persoonlijke, concrete vervolgingsfeiten aan, doch beperken zich tot de vermelding dat ze hier willen blijven, onder meer omwille van het feit dat hun kinderen hier onderwijs genieten (gehoor verzoeker p. 10). Daar waar verzoekers erop wijzen dat de *Guidelines* van 17 december 2010 2 jaar oud zijn, tonen verzoekers niet aan dat er intussen belangrijke maatschappelijke gebeurtenissen en evoluties zouden hebben plaatsgevonden, die een ander licht op de mogelijks discriminerende behandeling van de Sikhs in Afghanistan zouden werpen, noch maken zij anderszins aannemelijk dat deze *Guidelines* op 2 jaar tijd gedateerd zouden zijn. De informatie neergelegd ter terechtzitting (Human Rights Features, New Delhi, 3 februari 2012) wijzigt niet aan de inhoud van de *Guidelines*.

3.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. “*Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft, voor een passende analyse onder artikel 48/8 §2 c), zijn de recente internationale verslagen eens over het feit dat het conflict volatiel en verspreid is in bijna alle regio's.*” Verzoekers citeren passages uit internetrapporten en menen dat het conflict dus ongetwijfeld in het hele land verspreid is en de situatie in Afghanistan verslechterd is sinds 2010.

4.1.1. Verzoekers gaan eraan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen zij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.1.2. Wat artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet betreft, benadrukt de Raad dat verzoekers geen herkomst of band aantonen met Afghanistan, minstens niet aantonen daar te zijn opgegroeid. De Raad kan enkel besluiten dat verzoekers Afghaanse afkomst uit Jalalabad niet is aangetoond, ze bij hun derde asielaanvraag frauduleuze documenten neerleggen en ze nog bijkomende maar fundamenteel strijdige verklaringen aflegden over hun beweerde directe leefomgeving. Dientengevolge zijn er geen redenen om aan te nemen dat hun vraag om subsidiaire bescherming dient te worden afgewogen ten opzichte van de situatie in Afghanistan.

4.2. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK